

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHÉLET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Jurisprudența română. — *Inalta Curte de Casație S.-U.* — Constituționalitatea legilor. — Justificarea interesului (Stelian Blegeanu cu Ministerul Public).
Inalta Curte de Casație S. I. — Asanarea datoriilor. — Dovada naturii civile a creanței. — Martori. — Inadmisibilitate (Iosif Streisfeld cu E. Kaufman).
Inalta Curte de Casație S. II. — Execuție silită. — Vânzare mobilă. — Stabilirea prețului prin expertiză. — Dispoziție de ordine publică (George Riegler cu Amedeu Sabatini).
Curtea de Apel din București S. II. — Urmărire de venituri. — Jurnal de încuviințare. — Dacă poate fi apelat (Matilga Grigoriu cu Marcel Aubert).
Curtea de Apel din București S. IV. — Execuție silită. — Adjudicare. — Temere de evicțiune. — Dacă se poate suspenda depunerea prețului (Banca de Agricultură și export).
Trib. Ilfov S. V. — Ordonanțe prezidențiale în référé. — Daune cominatorii (Madeleine Danielopol și alții cu Primăria Municipiului București).

Bibliografie.

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIUNI-UNITE

Audiența de la 19 Septembrie 1935

Președinția D-lui D. Volanschi, prim-președ.

Stelian Blegeanu cu Ministerul Public

CONSTITUȚIONALITATEA LEGILOR — DEDUCEREA CHESTIUNEI ÎN FAȚA SECȚIUNILOR-UNITE ALE CURȚII DE CASAȚIE. — JUSTIFI CAREA INTERESULUI. — ART. 29 DIN LEGEA CURȚII DE CASAȚIE.

Chestiunea constituționalității unei legi — după cum rezultă din dispozițiile art. 29 legea Curții de casație — nu poate fi adusă în judecata Secțiunilor-Unite ale Inaltei Curți, de cât numai dacă partea care a ridicat această chestiune, justifică un interes, adică atunci când legea pretinsă neconstituțională a fost aplicată de instanțele de fond sau ar deveni aplicabilă în cursul desfășurării procesului.

No. 47. — Respings recursul făcut de Stelian Blegeanu, prin care cere revocarea deciziei prin care i s'a respins recursul contra deciziei Curții de fond.

Curtea deliberând,

Asupra cererilor de față:

Având în vedere actele dela dosar din cari se constată că, prin sentința Tribunalului Ilfov S. IV cu No. 3657 din 1929, Stelian Blegeanu a fost condamnat la 2 ani închisoare pentru faptul de bancrută simplă și frauduloasă.

Că în contra acestei sentințe inculpatul făcând

apel, Curtea de Apel din București S. IV, prin deciziunea No. 37 bis, l-a respins ca nefondată, iar opoziția făcută împotriva acestei decizii a fost deasemeni respinsă prin deciziunea aceleiași Curți No. 977 din 17 Noembrie 1934.

Că această ultimă deciziune rămânând definitivă întrucât condamnatul nu a declarat recurs, s'a emis contra lui mandatul de arestare No. 1880 din 30 Ianuarie 1935.

Având în vedere că prin petițiunea înregistrată la No. 14068 din 24 Iunie 1935, adresată acestei Inalte Curți, condamnatul cere revocarea deciziei prin care i s'ar fi respins recursul contra deciziei Curții de fond, pentru motivul că art. 422 pr. pen. este contrar dispozițiilor constituționale.

Considerând că după cum rezultă din art. 29 legea Curții de Casație, chestiunea constituționalității unei legi nu poate fi adusă în judecata Secțiunilor-Unite ale Inaltei Curți, decât în măsura în care partea care a ridicat această chestiune ar justifica un interes, adică atunci când legea pretinsă neconstituțională a fost aplicată de instanțele de fond sau ar deveni aplicabilă în cursul desfășurării procesului.

Că atunci, cum este cazul în speță, când textul de lege ce se pretinde a fi neconstituțional și care este art. 422 pr. pen., nu a fost și nici nu putea să fie aplicat în cursul procesului, pentru simplul motiv că inculpatul Stelian Blegeanu nu a declarat recurs contra deciziei Curții de fond, pentru a da ocaziune instanței de recurs a face eventual aplicațiunea art. 422 pr. pen., — în acest caz chestiunea neconstituționalității menționatului text de lege nu mai poate fi adusă în judecata Secțiunilor Unite.

Că întrucât, pentru motivul arătat, cererea de a se declara neconstituțional art. 422 pr. pen. trebuie respinsă, urmează că și cealaltă cerere prin care se solicită suspendarea mandatului de arestare să aibă aceeași soluțiune, Secțiunile Unite neputând examina această ultimă cerere decât în cazul când ar fi fost regulat sesizate în privința chestiunii constituționalității.

Pentru aceste motive respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE S. I-a

Audiența dela 24 Iunie 1935

Președinția D-lui T. Magheru, consilier

Iosif Streisfeld cu E. Kaufman

ASANAREA DATORILOR.—NATURĂ CIVILĂ A CREAȚIL. — DACA POATE FI PROBATA CU MARTORI. — ART. 69 AL LEGII CONVERSIUNEI.

În materie de asanare a datoriilor este inadmisibilă proba testimonială pentru dovedirea naturii civile a creanței, de oarece din textul art. 69 al legii conversiunii dela 1934 rezultă că singura probă admisibilă pentru a dovedi caracterul civil al sumelor împrumutate, este însuși actul ce constată datoria, și din care numai, are să rezulte caracterul ei.

No. 1097.—Respins recursul făcut de către Iosif Streisfeld în contra deciziei cu No. 116 din 1934 a Curții de Apel Iași S. II în proces cu Ernestina Kaufman.

Curtea deliberând,

Având în vedere deciziunea supusă recursului din care rezultă că la 18 Mai 1934, reclamanta Ernestina Kaufmann a introdus la Tribunalul Roman, acțiune în contra pârâtului I. Streisfeld, cerând să se constate că acesta este exceptat dela beneficiile legii asanării datoriilor din 7 Aprilie 1934, în privința creanțelor ipotecare în valoare de 120.000 lei ce specifică, deoarece a fost comerciant în momentul contractării împrumutului și continuă a fi comerciant.

Că Tribunalul Roman prin sentința No. 326 din 1934 a admis acțiunea și a constatat că numitul pârât nu poate beneficia în nici un fel de reducerile de creanțe sau termenele de plată pe care le acordă legea pentru lichidarea datoriilor din 1934, cu privire la actele ipotecare menționate, soluțiunea confirmată și în apel de Curte prin deciziunea supusă recursului.

Că, pentru a decide astfel, Curtea arată în prim rând că debitorul I. Streisfeld a introdus recurs în contra ordonanței de adjudecare a imobilului urmărit, prin licitație; că înainte de judecarea recursului a cerut Tribunalului Roman să se constate că intră în prevederile legii de conversiune din 1933, cerere care a fost respinsă prin sentința No. 431 din 1934 pe motiv că avea calitatea de comerciant când a contractat împrumuturile ipotecare.

Că numitul debitor apelând sentința de mai sus, Curtea a respins prin jurnalul No. 1093 din 1934 dovada cerută spre a dovedi că n'a fost comerciant la data contractării, admițându-i însă această dovadă spre a stabili natura civilă a datoriei.

Că, între timp abrogându-se legea lichidării din 1933, debitorul a făcut o nouă cerere pentru a i se recunoaște beneficiile legii din 1934, cerere față de care creditoarea a introdus acțiunea de față.

Că, prima instanță respingând cererea recursului spre a dovedi că nu era comerciant la data contractării datoriei (pe motiv că exista autoritate de lucru judecat), cum și cererea de a dovedi natura civilă a creanței, și debitorul susținând în apel că în speță nu există autoritatea lucrului judecat, Curtea de Apel prin deciziunea supusă recursului a respins această susținere, motivând că întrucât s'a stabilit prin jurnalul arătat, că apelantul a fost comerciant în momentul contractării datoriilor și întrucât potrivit art. 86 din noua lege a conversiunii, judecata se referă la o situațiune de fapt prevăzută de art. 69 al legii în vigoare, rezultă — a conchis instanța — că există autoritate de lucru judecat în această privință.

Că, pentru chestiunea lucrului judecat — arată Curtea — nu are importanță închiderea dosarului anterior prin retragerea apelului, pentru că potrivit art. 86 legea lichidării, punctele judecate sub imperiul vechei legi cu privire la dispozițiunile menționate și prin noua lege, sunt considerate ca bine și definitiv judecate sub imperiul acestor legi.

Că, pe de altă parte, dacă jurnalul menționat tranșă o chestiune care nu se pune sub legea anterioară de conversiune, aceasta n'are influență asupra problemei azi în discuție, deoarece Curtea s'a pronunțat în conformitate cu concluziunile puse de părți, independent de eficacitatea în drept a unei atari constatări și ca atare judecata dată asupra cererii debitorului este perfect valabilă.

Că de altfel — adaugă Curtea — din cele 5 certificate prezentate, stabilindu-se că recurentul a avut firmă înscrisă de comerciant la 1929—1932, și a cerut și a fost impus la impozitul comercial, cerând deasemeni și moratoriu în 1929 pentru comerțul anterior, astfel că este dovedit că în momentul contractării datoriilor numitul a fost comerciant, probele cerute sunt neconcludente și deci bine — conchide instanța de apel — au fost respinse de prima instanță.

Că, prin al doilea motiv al apelului, pretinzându-se că greșit s'a respins de Tribunal cererea pentru a se proba natura civilă a creanței Curtea a respins și această susținere, motivând că potrivit art. 69 al. b. din noua lege a conversiunii, ori care altă probă pentru dovedirea naturii civile a creanței, afară de conținutul titlului probator al creanței este inadmisibilă, excluzându-se aplicarea art. 4 cod. com. așa cum se decisese de instanțele judecătorești sub vechea lege de conversiune.

Că de aceia — găsește Curtea — proba interogatorului și a dovezilor cerute în scopul arătat, fiind inadmisibilă a fost respinsă.

Având în vedere că prin motivele I și II de recurs se pretinde că instanța de apel ar fi comis o omisiune esențială, nemotivare, și violare a art.

29 din legea accelerării judecăților din 1929 combinat cu art. 69 din legea pentru lichidarea datoriilor din 1934 prin aceea că nu s'a pronunțat asupra apărării recurentului, anume că în momentul apariției legii din 7 Aprilie 1934, nu avea calitatea de comerciant;

Totodată — se mai pretinde prin motivul II — Curtea ar fi violat și art. 69 și 86 din legea lichidării datoriilor 1934, combinat cu art. 1201 cod civil, comițând și un exces de putere, atunci când a respins pentru considerentele din deciziune, probele cerute de recurent spre a dovedi că nu era comerciant în momentul contractării datoriilor.

Considerând că instanța de apel după ce în prealabil discută în drept aplicațiunea în speță a autorității lucrului judecat, a stabilit în fapt examinarea fără denaturare a actelor și probelor cauzei — și anume din certificatele No. 4163, 58.750, 58.751, 4194 din 1933, eliberate de Grefa Tribunalului Roman, că recurentul a avut firmă înscrisă pentru comerțul de sticlărie încă din anul 1909 până în 1932, arătând Curtea că a fost impus în acest interval la plata impozitului comercial și în plus a cerut și moratoriu la Tribunalul Roman în anul 1929.

Că, față de aceste stabiliri în fapt, făcute în limitele dreptului suveran de apreciere, Curtea fiind autorizată să conchidă că recurentul a fost în adevăr comerciant în momentul contractării datoriilor și motivând pe larg soluțiunea sa, urmează că nu poate fi vorba despre un exces de putere, omisiune esențială, nemotivare ori violare de lege, cu privire la această concluziune a sa astfel că aceste susțineri fiind nefondate, se resping.

Că, din textul art. 69 al legii conversiunii datoriilor din 1934, rezultând că singura probă admisibilă pentru a dovedi caracterul civil al sumelor împrumutate este însuși actul ce constată datoria și din care act singur, acest caracter are să rezulte, urmează că în mod just și fără a viola întru nimic textele arătate, a respins Curtea dovedă cu martori și interogator cerută de recurent și a conchis din interpretarea actului scris de împrumut, că datoria nu este de natură civilă, astfel că și această susținere fiind nefondată, recursul cată a se respinge, fără a se mai examina celelalte motive de recurs ca inutile, întrucât cele constatate mai sus mențin singure soluțiunea dată.

Apreciind și asupra cheltuelilor de judecată pe care le fixează la 5.000 lei.

Pentru aceste motive, respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 11 Februarie 1936

Președinția D-lui C. G. Rătescu, președinte

George Riegler cu Amedea Sabatini

EXECUȚIE SILITĂ.—URMĂRIRE IMOBILIARĂ.—VÂNZARE.—LICITAȚIE.—STABILIREA PREȚULUI PRIN EXPERTIZĂ.—DISPOZIȚIE DE ORDINE PUBLICĂ.—ART. 2 DIN LEGEA DIN 11 IULIE 1930.

Dispozițiunile art. 2 din legea pentru unificarea unor dispozițiuni referitoare la execuția silită din 11 Iulie 1930, având un caracter de ordine publică, urmează că din moment ce potrivit dispozițiunilor acestui text de lege, debitorul și-a manifestat nemulțumirea față de evaluarea făcută de creditor, și a cerut ca prețul imobilului urmând să fie stabilit prin expertiză, această expertiză devine obligatorie și Tribunalul este dator a o efectua chiar din oficiu și în lipsa petiționarilor.

No. 493.—Admis recursul făcut de către George Riegler în contra ordonanței de adjudecare cu No. 1025/935 a Trib. Constanța S. I în proces cu Amedea Sabatini.

S'au ascultat D-nii avocați Const. Dragomirescu pentru recurent și H. Asnavorian pentru intimat.

Curtea deliberând,

Asupra recursului declarat de George Riegler în contra ordonanței de adjudecare No. 1025 din 1935 a Tribunalului Constanța S. I-a, prin care, în urma cererei creditorului ipotecar următor Amedea Sabatini, s'a adjudecat în mod definitiv asupra numitului creditor imobilul proprietatea debitorului George Riegler, situat în stațiunea balneară Eforia, jud. Constanța pentru suma de lei 1.000.000.

Văzând motivul I de casare intitulat:

„Exces de putere, violarea art. 29 și 60 din legea din 11 Iulie 1929 pentru accelerarea judecăților. Violarea art. 2 din legea din 11 Iulie 1930, prin care se susține că, după ce creditorul următor a făcut și comunicat comandamentul prealabil pentru vânzarea imobilului ipotecat al debitorului, numitul debitor a adresat o petițiune către Tribunalul Constanța S. I-a cf. art. 2 din legea din 11 Iulie 1930, declarând că este nemulțumit cu prețul fixat de creditor pentru începerea licitației și a solicitat numirea unui expert pentru a face o evaluare exactă a imobilului urmărit.

Că, Tribunalul primind petiția, a fixat termen, citând părțile și la ziua de înfățișare, în lipsa debitorului în prezența creditorului prin jurnalul No. 12553 din 1932, a respins ca nesusținută cererea făcută de George Riegler și în urmă a procedat la vânzarea imobilului prin licitație publică, începându-se strigările cu prețul arătat de creditor.

Că, procedând astfel, susține recurentul, Tribunalul a violat dispozițiunile art. 29 și 60 din legea pentru accelerarea judecăților, conform celor texte instanța era datoră să examineze ac

tele dosarului și cererea părții chiar în lipsa ei și a violat și dispozițiunile art. 2 din legea din 11 Iulie 1930 deoarece instanța a considerat că debitorul lipsă a renunțat la cererea făcută pentru evaluarea imobilului urmărit pentru care motiv i-a respins cererea ca nesusținută.

Având în vedere că în fapt se constată următoarele:

După ce s'a comunicat debitorului George Riegler comandamentul prealabil făcut de creditorul său Amedeo Sabatini pentru vânzarea imobilului ipotecat, debitorul printr'o petițiune făcută în dublu exemplar în care își fixează domiciliul la sediul în care se află Tribunalul urmăritor în Constanța strada Vânători No. 9, în termen legal prevăzut de art. 2 din legea din 11 Iulie 1930, a sesizat instanța de urmărire, arătând că nu este mulțumit cu un milion fixat de creditor pentru începerea licitației și că valoarea reală a imobilului urmărit este șapte milioane.

Prin această petiție debitorul a cerut să se fixeze un termen pentru citarea părților în vederea numirii unui expert și a depus și citațiile necesare în acest scop. (Trib. Constanța S. I-a a fixat termen pentru rezolvarea acestei cereri la 12 Noembrie 1932 în Camera de Consiliu.

La acest termen s'a prezentat numai creditorul și Tribunalul prin jurnalul No. 12553 din 1932 a respins cererea debitorului ca nesusținută, motivând că petiționarul nu s'a prezentat în instanță spre a-și susține cererea.

S'a procedat apoi la îndeplinirea formalităților legale pentru vânzarea la licitație a imobilului debitorului, începându-se licitația dela prețul fixat de creditor și s'a dat ordonanța de adjudecare No. 1025 din 1935 prin care s'a adjudecat imobilul urmărit asupra creditorului Amedeo Sabatini pentru suma de un milion.

Considerând că susținerile recurentului din prima parte a motivului de casare că s'au violat dispozițiunile art. 29 și 60 din legea pentru accelerarea judecăților din 11 Iulie 1929, prin faptul că Tribunalul era dator în conformitate cu această lege să examineze petițiunea făcută și în lipsa debitorului, sunt fără temeiu invocate, deoarece legea pentru accelerarea judecăților nu se aplică decât în materii contencioase și în nici un caz în procedura specială pentru urmărirea silită mobilă și imobiliară după cum rezultă și din expunerea de motive a legii.

Că, deci prima parte a motivului I de casare este nefondată.

Având în vedere că în partea a II-a a acestui motiv de casare se invocă violarea art. 2 din legea pentru unificarea unor dispozițiuni referitoare la execuția silită din 11 Iulie 1930.

Considerând că în adevăr art. 2 din această lege dispune că în termenul de 8 zile dela data comunicării comandamentului, debitorul nemul-

țumit cu valoarea imobilului fixată de creditor, va putea să ceară instanței de urmărire numirea unui sau mai multor experți pentru prețuirea bunurilor scoase în vânzare.

Că debitorul, sub sancțiunea nulității cererii, va face alegere de domiciliu în localitatea unde se află sediul instanței care face executarea, va depune această cerere în dublu exemplar, va arăta care este valoarea imobilului și va anexa timbre pentru citarea părților și a expertului, ceea ce în speță, după cum s'a arătat mai sus debitorul a îndeplinit.

Considerând că, în genere, legea referitoare la executările silită din 11 Iulie 1930, prezintă un caracter de ordine publică întrucât conține dispozițiuni de protejire pentru numeroasa categorie a debitorilor urmăriți și pentru evitarea deprecierei imobilelor urmărite care formează o parte însemnată din averea națională.

Că urmărind acest scop al legii și caracterul ei de ordine publică, legiuitorul prin art. 2 în care se ocupă de condițiunile cerute pentru fixarea valorii reale a imobilelor urmărite, stabilește dreptul debitorilor de a cere evaluarea prin expertiză, care, odată cerută în condițiunile legii devine obligatorie și Tribunalul este dator a o efectua chiar din oficiu și în lipsa petiționarilor.

Având în vedere că această obligațiune a Tribunalului rezultă din diferitele dispozițiuni a suszisiului text; astfel cererea debitorului se comunică din oficiu creditorului; instanța, la cererea oricărei părți interesate fixează termenul pentru numirea experților, iar după numirea acestora fixează ziua când dâșii vor depune jurământul, chiar dacă nu au fost față; cheltuelile expertizei cerute de debitor pot fi suportate și de creditor și în acest caz intră în calculul cheltuelilor de executare, în fine, art. 5 obligă instanța de a face, din oficiu, părților comunicarea cu privire la depunerea raportului.

Având în vedere că în zisele dispozițiuni reese că, odată ce debitorul și-a arătat nemulțumirea sa față de evaluarea făcută de creditor, printr'o sesizare legală în formă, prezența sa în instanță nu mai este necesară, Tribunalul fiind obligat din oficiu a proceda la numirea experților, conformându-se astfel scopului și rațiunii legii.

Că, așa fiind Tribunalul Constanța procedând la vânzarea prin licitație publică a imobilului debitorului George Riegler cu suma de un milion lei fixată de creditor și contestată de debitor, fără respectarea normelor prevăzute de art. 2 citat și respingând ca nesusținută cererea debitorului urmărit, a lucrat cu exces de putere și a făcut o rea aplicațiune a acestui text.

Că deci partea II-a a motivului I de casare este întemeiată.

Că față de soluțiunea dată, discuțiunea și rezolvarea celorlalte două motive de casare nu mai prezintă interes și recursul urmează a se admite

ca fundat, casându-se ordonanța de adjudecare No. 1025 din 1935 a Tribunalului Constanța Secția I-a cu trimitere la aceeași instanță.

Pentru aceste motive casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. II-a

Audiența de la 4 Februarie 1936

Președinția D-lui I. Poșciu

Matilda Grigoriu cu Marcel Aubert

URMĂRIRE DE VENITURI. — JURNAL DE INCUVIINȚARE. — DACĂ POATE FI ATACAT CU APEL. — ART. 479 ȘI 480 PR. CIV.

Jurnalul Tribunalului prin care se încuviințează în conformitate cu art. 479 și 480 pr. civilă, sechestrarea veniturilor unui bun nemiscător al datornicului, fiind supus judecății contradictorii, pentru a putea fi validat, nu poate fi susceptibil și de apel, în cazul în care nu a fost încă supus validărei, de oarece prin aceasta s'ar înlocui instanța de validare, ceea ce este inadmisibil.

No. 57. — Admis incidentul ridicat de Marcel Aubert și respins ca inadmisibil apelul făcut de Matilda Grigoriu împotriva jurnalelor cu No. 16078/933 și 16523/933 a Trib. Ilfov S. de Notariat.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Matilda Grigoriu, împotriva jurnalelor cu No. 16.078 și No. 16.528 din 1933 ale Tribunalului Ilfov Secția de Notariat, prin care s'a înființat, la cererea lui Marcel Aubert, o urmărire de venituri asupra imobilului proprietatea numitei apelante din București Str. Iorceanu No. 40, răspunzând în Str. Viespări No. 31, pentru pretențiuni în valoare de 4.000.000 lei.

Având în vedere susținerile părților, actele și lucrările din dosar;

Având în vedere că sechestrul împotriva căruia se plânge apelanta, nu a fost încă validat.

Considerând că prin art. 479 și 480 proc. civ., instituindu-se un control împotriva jurnalelor ce încuviințează măsura unui sechestrul pe veniturile unui imobil, prin aceea că le supune unei judecăți contradictorii pentru validarea lor, urmează de aci că, asemenea jurnale nu sunt susceptibile și de apel în cazurile în care nu au fost încă supuse validării;

Că astfel, apelul împotriva jurnalului de încuviințare a sechestrului pe venituri, ar putea înlocui instanța în validare, ceea ce este inadmisibil, căci ar modifica procedura unei căi de executare, care ca orice asemenea procedură, are un caracter formalist.

Considerând, pe lângă aceasta, că până la obținerea validării instanța care a încuviințat sechestrul, nefiind dezinvestită, măsurile luate, în prealabil de dânsa, nu constituiesc decât măsuri premergătoare, care deși de natură grațioasă, nu pot fi totuși apelate, potrivit art. 323 proc.

civilă, de cât odată cu încheierea prin care instanța s'a pronunțat definitiv asupra măsurii ce i s'a cerut;

• Că dacă prin art. 104 proc. civilă, s'a deschis calea apelului împotriva încheierilor luate de Tribunal pe cale grațioasă, această dispozițiune nu s'a putut referi însă la acele încheieri care beneficiau la data introducerii ei, de alte căi de control, precum sunt și jurnalele de sechestrul pe venituri, și nici nu a putut înlătura dispozițiunile art. 323 proc. civilă, care sunt tot atât de utile în materie grațioasă ca și în materie contencioasă, pentru o grabnică și bună distribuție a Justiției.

Că așa dar, apelul de față fiind inadmisibil, urmează a fi respins ca atare.

Pentru aceste motive respinge.

Semnați: I. Poșciu, C. Demetrescu, Mircea Possa.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. IV-a

Audiența dela 4 Februarie 1936

Președinția D-lui Aurel Lerescu, președinte

Banca de Agricultură și export în apel la jurnal Trib. Not. EXECUȚIE SILITĂ.—ADJUDECARE.—TEMERE DE EVICȚIUNE.—CERERE DE SUSPENDAREA DEPURERII PREȚULUI.—ART. 1364 C. CIVIL ART 551 ȘI 568 PR. CIVILĂ.

Dispozițiunile art. 1364 c. civil, edictate de legiuitor, pentru ca prin suspendarea plății prețului să pună pe cumpărătorul amenințat de evicțiune, la adăpost de ori ce risc, nu și pot primi aplicațiunea și în materie de vânzare prin execuție silită, de oare ce în asemenea materie, procedura civilă în art. 568 are dispozițiuni speciale pentru a apăra pe cumpărător de pericolul evicțiunii autorizând pe adjudecator ca în acest caz, să ceară suspendarea distribuirii prețului.

No. 37.—Respins ca nefundat apelul făcut de Banca de Agricultură și export S. A. R., în contra jurnalului No. 30.351/935 a Trib. Ilfov Secția de Notariat.

Curtea,

Asupra apelului de față, făcut de către Banca de Agricultură și Export S. A. R. în contra jurnalului cu No. 30351, dat de Tribunalul Ilfov Secțiunea de Notariat în ziua de 19 Decembrie 1935, prin care s'a respins cererea apelantei de a i se încuviința suspendarea depunerii prețului pentru imobilul situat în București strada Traian No. 126, care s'a adjudecat definitiv asupra sa, întrucât este pericol de evicțiune, fiindcă există un proces de partaj încă din anul 1925, prin care Victoria C. Ușurelu revendică 7 din 16 părți din imobil.

Având în vedere că, prin jurnalul apelat, Tribunalul motivează respingerea cererii făcută de Banca de Agricultură și Export, mai întâi pe considerațiuni de fapt, că adjudecătura cunoștea dosarul vânzării în momentul când a concurat, și a primit fără rezerve să liciteze și să-i fie adjudecat imobilul în condițiunile în cari s'a făcut

adjudecată, astfel că nu mai poate cere stricarea contractului, deoarece — arată Tribunalul — art. 1349 codul civil, când dă dreptul cumpărătorului să pretindă stricarea unei vânzări, face vorbire numai de sarcinile sau servituțiile ce nu i-au fost cunoscute.

Având în vedere că cea de a două considerațiune pe care Tribunalul își întemeiază motivarea sa, este aceea că chiar dacă ar fi ca Banca adjudecată să se teamă de evicțiune, ea nu are decât să ceară suspendarea distribuirii prețului până la tranșarea definitivă a procesului ce se relevă, spre a nu fi prejudiciată pentru echivalența prețului porțiunii din imobil de care ar fi evinsă.

Având în vedere că Banca de Agricultură și Export, prin apelul său, se plânge că rău prima instanță i-a respins cererea sa de a suspenda plata prețului până la judecarea definitivă a acțiunii de partaj introdusă de Victoria Ușurelu, deoarece această cerere a sa se găsește perfect întemeiată pe dispozițiunile art. 1364 din codul civil și pe faptul că pericolul de evicțiune apare cu desulă evidență.

Considerând că într'adevăr, potrivit art. 1364 codul civil, dacă cumpărătorul este turburat, sau chiar dacă numai are cuvânt de a se teme că ar fi turburat prin vreo acțiune sau ipotecară sau de revindicare, poate suspenda plata prețului, însă aceste dispozițiuni create de legiuitor ca să apere pe cumpărător ca nu cumva plătind pe de o parte prețul vânzătorului, să se vadă pe de altă parte supus riscului de a i se lua imobilul de un terț revendicant, nu-și mai au interesul în materie de vânzare prin execuție silită, deoarece în asemenea materie procedura civilă are dispozițiuni speciale pentru a apăra pe cumpărător de un asemenea pericol, și cari sunt cuprinse în art. 568, potrivit cărora dacă cererea de evicțiune se va face înainte de împărțea prețului adjudecării, Tribunalul va putea, după cererea adjudecatarului, găsind cererea de evicțiune serioasă, să suspende împărțea prețului.

Având în vedere că apelanta susține însă că aceste dispozițiuni privesc numai cazul când pericolul de evicțiune ar fi apărut numai între data depunerii prețului și cea a distribuirii lui, iar nu și când ca în speță, pericolul evicțiunii a apărut înainte chiar ca prețul să fi fost depus, și când poate ca potrivit art. 1364 c. civil, să ceară suspendarea depunerii lui.

Considerând că această susținere a Băncii adjudecată nu poate avea nici un temei, deoarece nu numai în procedura civilă nu se face această distincțiune, dispozițiunile art. 568 arătând numai dacă până la distribuirea prețului se ivește evicțiunea, se poate suspenda împărțea lui fără să îngreudească acest termen, între data depunerii prețului și a distribuirii lui, dar încă prin faptul că legiuitorul prin art. 568 pr. civilă, autorizând pe adjudecatar ca în caz de asemenea

pericol să ceară suspendarea distribuirii prețului, acesta se găsește în deajuns apărat și în afară de orice pericol, chiar dacă depune prețul, la care de altfel este obligat prin dispozițiunile art. 551 din procedura civilă.

Că așa fiind, apelul făcut de Banca de Agricultură și Export devine nefondat și deci urmează a fi respins, confirmându-se astfel de Curte jurnalul apelat al Tribunalului Ilfov, Secțiunea de Notariat.

Pentru aceste motive redactate de Domnul Consilier S. Rădulescu, respinge.

Semnați: A. Lerescu, C. Cătuneanu, S. Rădulescu.

TRIBUNALUL ILFOV S. V-a

Audiența dela 13 Septembrie 1935

Președinția D-lui G. Solomonescu, jude-președinte
Madeleine D. Danielopolu și alții cu Primăria Municipiului București

ORDONANȚĂ PREZIDENTIALĂ ÎN REFĂCERE. — PIEDICI IVITE LA EXECUTAREA UNEI HOTĂRĂRI. — DACĂ MAI POATE INTERVENI DUPĂ EXECUTAREA HOTĂRĂRI JUDECĂTOREȘTI. — ART. 66 BIS PR. CIV. DAUNE COMINATORII. — DACĂ POT FI INCUVIINȚATE PRINTR'O ORDONANȚĂ PREZIDENTIALĂ ÎN REFĂCERE.

1. Dacă potrivit art. 66 bis pr. civ., președintele Tribunalului, e în drept ca la cerere să ordoneze înlăturarea piedicilor cari s'ar ivi în executarea unei hotărâri judecătorești, ordinul lui însă nu poate interveni de cât atâta timp cât hotărârea n'au fost executată, fiindcă odată procesul verbal prevăzut de art. 403 pr. civ. încheiat, ordonanța prezidențială nu mai poate interveni.

2. Daunele cominatorii nu pot fi încuviințate pe cale de ordonanță prezidențială de oarece ele nu pot fi lichidate de judecătorul referului în fața căruia nici o probă în ce privește existența și cuantumul lor nu se poate face și aceste daune nu pot fi încuviințate nici ca mijloc de constrângere sau ca o pedeapsă provizorie, de oarece fără un text de lege judecătorul nu poate să creeze mijloace de constrângere sau sancțiuni fie ele chiar civile.

Ordonanță prezidențială No. 4854. — Respinsă cererea făcută de Madeleine D. Danielopolu Dumitru D. Danielopolu și D. G. Danielopolu în proces cu Primăria Municipiului București.

Noi Președintele,

Asupra cerei făcută de Madeleine D. Danielopolu, Dumitru D. Danielopolu și Dumitru G. Danielopolu, prin petiția înreg. la No. 26731 din 20 Iunie 1935

Având în vedere că prin această cerere, petiționarii solicită ca pe temeiul art. 66 bis pr. civ. să fie obligată Primăria Municipiului București prin reprezentanții ei legali să înceteze de îndată lucrările ce execută pe terenul lor, iar în caz contrar să fie obligată să plătească cu titlu de daune suma de lei 150.000 zilnic, începând din ziua de 10 Iunie 1935 când s'a executat sentința Tribunalului Ilfov prin oprirea lucrărilor până când Primăria va intra în legalitate.

Având în vedere actele din dosar și concluziunile orale și scrise ale părților.

Având în vedere că din examinarea acestora se vede că petiționarii au cerut Tribunalului și Tribunalul le-a încuviințat prin ordonanța din 22 Noembrie 1934 confirmată prin sentința No. 747 din 21 Decembrie 1934, suspendarea lucrărilor de șoseluire pe care Primăria le execută pe terenurile lor.

Că după obținerea acestei hotărâri judecătorești, o înțelegere a avut loc între părți, înțelegere care, pare a permis ca Primăria să continue lucrările până în luna Mai a. c. când petiționarii au solicitat din nou și Tribunalul li-a admis încetarea lucrărilor prin ordonanța No. 547 din 29 Mai 1935.

Că această sentință a fost executată de d-l Portărel Dem. Velichi la 10 Iunie 1935.

Că după această executare și pentru ca Primăria a reînceput, se pare, lucrările, reclamanții au introdus cererea de față.

Având în vedere că în contra acestei cereri, Primăria Municipiului București a ridicat un fine de inadmisibilitate pe temeiul principiului aplicabil în materie „bis de eadem re ne sit actio”.

Având în vedere că din examinarea conținutului cererii a cărei soluționare ni se solicită și a sentinței acestui Tribunal din 29 Mai 1935 se vede că ele au un conținut identic;

Că într'adevăr, prin sentința sus menționată, se ordona Primăriei că de îndată să înceteze orice lucrări de orice natură ce se efectuează de Primăria Municipiului București și Societatea Anonimă „Via” pe proprietatea petiționarilor și anume, pe terenurile formând loturile 12 prim, 12 a, 13 prim a, și 10 de pe platoul Dobriceanu Băneasa, în vederea șoseluirii Drumului Ploești București.

Că prin petiția de față se cere „să fie obligată Primăria Municipiului București prin reprezentanții ei legali și Societatea „Via” să înceteze de îndată lucrările ce execută pe terenul lor.

Cu adaosul în plus, că prin cererea de față se solicită și daune cominatorii de 150.000 lei zilnic.

Că așa fiind replica petiționarilor că cererile n'ar fi identice, e neîntemeiată cu atât mai mult cu cât daunele cominatorii le pretind până ce Primăria va intra în legalitate și va înceta abuzul față de drepturile lor, și, după cum arată în concluziunile scrise, ca o consecință a împotrivirii la executarea sentinței din 29 Mai 1935.

Că din acest punct de vedere există o deosebire între conținutul petiției și conținutul concluziunilor, ceiace ar echivala cu o schimbare a motiveilor pe care se sprijină cererea.

Având în vedere că un al doilea fine de neprimire a cererii de față, pârâta îl întemeiază pe împrejurarea că sentința a cărei executare reclamanții o cer a și fost executată.

Având în vedere că acest fine de neprimire cată a fi examinat în cadrul în care se situează recla-

manții, a unei cereri cu obiect diferit de cele din prima cerere și anume a înlăturării unei piedici care s'a ivit cu prilejul executării titlului deja obținut.

Având în vedere că din examinarea actelor dela dosar, se vede că în ziua de 10 Iunie 1935, D-l Portărel Dinu Velchi, pe temeiul adresei Tribunalului Ilfov Secția V c. c. No. 32606 din 1935, prin care i se cere executarea sentinței No. 547 din 1935 s'a transportat în Comuna Sub-Urbună Băneasa pe platoul Dobriceanu și a îndepărtat depe teren lucrătorii, căruțele și instrumentele pe care le-a ridicat depe locul pe care reclamanții au întins niște frânghii ca să împedee lucru posterior, punând în vedere d-l Portărel, reprezentanților celor două pârâte că e oprită orice lucrare în viitor pe această porțiune de teren.

Având în vedere că ceiace a făcut d-l Portărel la fața locului echivalează cu o executare a hotărârei judecătorești trimisă în acest scop lui.

Având în vedere că față de această constatare rămâne fără temei cererea sprijinită de art. 66 bis pentru a se înlătura pedicile ce s'au ivit cu prilejul aducerii la îndeplinire a dispozițiilor din sentința No. 547 din 1935, întrucât în momentul aducerii ei la îndeplinire nici o piedică nu s'a ivit.

Că dacă după aducerea ei la îndeplinire, autoritatea contra căreia s'a executat, în chip samavolnic, a reînceput lucrările dela care a fost oprită, fapta ei constituie o nouă turburare a posesiunii bunurilor reclamanților, contra căroră acestea ar putea reacționa, fie prin repunerea în acțiune a hotărârei deja obținută, mereu eficace față de părțile cu care ș'a judecat, fie prin reiterarea cererii deja judecată, căreia nu i s'ar putea opune autoritatea lucrului judecat, turburarea contra căreia se plânge acum, fiind alta decât cea contra căreia s'a plâns în Mai;

Având în vedere că numai într'un singur caz art. 66 bis e aplicabil pentru înlăturarea pedicilor ce s'au ivit în executarea unui titlu, și anume în cazul când prin executarea chiar a titlului nu s'ar putea înlătura piedica, cum ar fi de pildă evacuarea unui intrus dintr'un imobil în care s'a instalat în locul chiriașului fără nici un drept, sau a chiriașului care pretinde că are drept să locuiască în casă, nu ca chiriaș, ci ca moștenitor al tatălui lui.

Că a admite refereul pentru obligarea pârâtului să facă, sau să nu facă ceiace deja era obligat printr'o hotărâre definitivă însemna a face o operă inutilă, fiindcă autoritatea care a nesocotit primul ordin al justiției dacă în fapt așa e, cu siguranță că-l va nesocoti și pe al doilea, și apoi ar însemna să se admită că e posibil să se întărească o hotărâre judecătorească prin altă hotărâre judecătorească, pentru a obține executarea ei.

Că numai atuncea ar fi admisibilă cererea de față când noul ordin dat autorității de a se su-

pune măsurii luate de Tribunal, ar putea fi însoțit de obligațiunea de a plăti daune cominatorii în caz de refuz de a se supune acestui ordin.

Având în vedere însă că daunele cominatorii așa cum sunt cerute de reclamanți, sunt inadmisibile și în drept și în fapt.

Având în vedere că în drept, daunele cominatorii sunt inadmisibile într'o ordonanță de referență ca daune, pentru că ele în mod eficace nu pot fi pronunțate decât de judecătorul fondului.

Că, chiar cei care le admit, dând ordonanțe Prezidențiale, recunosc că ele nu pot fi lichidate de judecătorii referențului întrucât pe această cale nu se pot pronunța condamnări sau lichidări de drepturi definitive.

Că, singura jurisdicție în drept de a le pronunța, este aceia a fondului pentru că numai ea are cădere să decidă după probe făcute în acest scop, dacă situația creată prin nerespectarea măsurii provizorie ordonată de Președinte a cauzat sau nu vre-un prejudiciu celui ce se plânge, după ce, bine înțeles, dreptul recunoscut lui prin Ordonanță, va fi recunoscut și de judecătorii fondului.

Având în vedere că daunele cominatorii nu sunt admisibile într'o ordonanță de referență, nici ca mijloc de constrângere sau ca pedeapsă provizorie și preventivă pentru cazul eventual când ar ar executa de bună voie măsurile sau dispozițiunile luate pentru bunul motiv că nici o sancțiune sau pedeapsă, fie ea chiar provizorie sau preventivă, nu poate fi pronunțată de judecător, fie el chiar civil în lipsa unui text de lege;

Că din împrejurarea că judecătorul poate să întrebuițeze constrângerea prin forță publică pentru ducerea la îndeplinire a ordinului dat de el în ordonanța de referență nu se poate scoate un argument pentru justificarea daunelor cominatorii ca mijloc de constrângere a celui ce refuză să se supune ordinului, pentru că constrângerea prin forță publică e legată prin lege la titlul executor, e conținută în titlu executor, pe câtă vreme cealaltă e adăugată de judecător la titlul executor, fără permisiunea legiuitorului.

Că nici argumentul, singurul cu aparență de temeinicie, că de vreme ce judecătorul fondului poate pronunța daune cominatorii, nimic nu se împotrivesc ca și cel al referențului să le pronunțe nu e valabil, pentru că în timp ce judecătorul fondului pronunță daunele cominatorii ca o obligațiune alternativă, alături de aceia de a face sau de a nu face și ca despăgubiri pentru daunele suferite de parte și apreciate de el ca juste pentru orice zi de întârziere, judecătorul referențului nu le poate pronunța decât sub formă de amenințare, că dacă rezistă, va avea să plătească mai târziu prin angajarea unui proces principal pentru daune despăgubiri care sunt eventuale și în existența lor și în cuantumul lor.

Având în vedere că sub forma aceasta, daunele

cominatorii sunt inadmisibile și în fapt ca fiind lipsite de eficacitate, întrucât de vreme ce cel contra căruia sunt pronunțate, știe că prin hotărârea care le pronunță, nu poate fi executat, nu va ceda, ceiace face că și singura lor rațiune de a fi să dispară.

Având în vedere că în speță daunele cominatorii nu sunt admisibile nici pentru motivul că cerându-se ca sancțiune, nici o probă a lor nu s'a făcut în această cerere de tulburare de posesiune care a fost deja rezolvată odată, deci fără corelativ într'o obligație de a nu face.

Că aceasta rezultă din felul cum ele sunt formulate „iar în caz contrariu să obligați să plătească cu titlu de daune cominatorii câte 150.000 lei pe fiecare zi de întârziere, începând din ziua de 10 Iunie 1935, când am executat sentința Tribunalului Ilfov etc.”, adică cu efect retroactiv iar nu din ziua când se va ivi pedică în executarea ordonanței ce se cere.

Pentru aceste motive redactate de d-l Judecător Președinte G. Solomonescu, respinge.

Semnat: G. Solomonescu.

Apare în curând :

CODUL ȘI PROCEDURA PENALĂ REGELE CAROL II

Va cuprinde toate elementele de interpretare, sub fiecare articol va fi trecută expunerea Consiliului Legislativ spre a se vedea sursa legislativă originară de unde s'a inspirat textul, doctrina care a prevalat în redactarea lui, precum și înțelesul în care legiuitorul român în Comisiunea mixtă a Camerei și Senatului l'a adoptat, lucrările premergătoare expunerile de motive, debaterile parlamentare, doctrina și jurisprudența română și străină.

Comentate și adnotate de :

Const. G. Rădescu

Președinte în Inalta Curte de Casație și Justiție
Secția Criminală, fost colaborator al proiectului

I. Ionescu-Dolj

Președinte la Consiliul Legislativ, Secția de Drept
Public unde s'au alcătuit proiectele

I. Gr. Periețeanu

Avocat, fost ministru, Președintele Uniunii
Avocaților din România, fost membru în comisiunile
parlamentare de revizuire a proiectelor

Vintilă Dongoroz

Avocat, profesor universitar, fost membru colaborator
la Consiliul Legislativ

H. Asnavorian

Avocat, deputat, raportorul Codului Penal la Cameră.

Traian Pop

Profesor de Drept Penal la Facultatea din Cluj
și fost membru în comisiunea mixtă a Camerei și
Senatului de revizuire a proiectelor

Mihail Papadopol

Procuror la Curtea de Apel din București

N. Pavelescu

Consilier de Curte de Apel, Magistrat Asistent la
Inalta Curte de Casație, Secția Criminală.

EDITURA SOCEC & Co. S. A.